פיפס
האפרוח הקטן

י.פלינזר (1895)

היה הייתה פעם תרנגולת שבנתה לה קן בסככת עצים, שם איפה שאיש לא יכול היה למצוא אותו. במשך שלושה שבועות היא הטילה שם מדי יום ביצה יפה. מאחר שידעה לספור וידעה גם שבכל שבוע יש שבעה ימים, הבינה שבקן שלה צריכות להיות עכשיו עשרים ואחת ביצים, אך כשספרה אותן מצאה שיש שם עשרים ושתיים!

היא נענעה בראשה בהתפלאות, כי חשבה שטעתה, ספרה אותן שנית אך עדיין היו לה עשרים ושתיים ביצים, כולן זהות, ורק אחת קצת יותר גדולה מאחרות.

אז אמרה התרנגולת "מספיק עכשיו" והתיישבה לדגור על הביצים שלה.

דגירה על ביצים היא מעשה משעמם ולקח לתרנגולת שוב עשרים ואחד ימים עד שהתברר לה שלא לשווא דגרה. בביצה הגדולה, שהייתה מונחת קרוב ללבה, התחיל משהו להתנועע, וכשהקשיבה היטב שמעה דפיקות קלות מבפנים. ואחר כך נשמע "פיפס" קטן, קליפת הביצה נסדקה, נפתח חור קטן ומהחור הציץ ראש קטן של אפרוח. הראש סבב הנה והנה בכוח, ופתאום עמד לפניה אפרוח קטן. הוא ניער את שארית הקליפה פרוות הנוצות הצהובות שלו ואמר בקול בטוח "פיפס!"

"לא תיארתי לעצמי" צחקה התרנגולת "איזה בחור! לכן הייתה הביצה כל כך גדולה. שמע עכשיו, מר חכמוני שלי. תתנהג יפה, תכנס תחת לכנף החמה שלי והמתן עד שיתר האפרוחים, האחים והאחיות שלך יבקעו."

אך "מר חכמוני" לא הקשיב בכלל. הוא ניער את הכנפיים הקטנים שלו, רקע ברגליים דקיקות, אמר שוב "פיפס" ולפני שהתרנגולת

הזקנה התאוששה, רץ לדלת הסככה והחוצה לחצר.
שם בחצר ישבו על הספסל שני ילדים קטנים, הנזל וגרטל. הם ראו איך המתפרץ הצהוב, פיפס החכמוני, רץ מהסככה.
"אותו אנו צריכים לתפוס! הידד!" קרא הנזל ורץ אחריו כמו רוח.
לא לקח זמן רב עד שפיפס, החכמוני הצהוב מצא את עצמו תחת הכובע שלו. אבל הנזל היה ילד נבון והחזיק את האפרוח הקטן בזהירות רבה, כדי לא לגרום לו נזק. הוא לקח אותו לחדר וגרטל הלכה אחריו. "מה דעתך, הנזל, שנלביש אותו" אמרה. כי להנזל הייתה בובה לבושה כמו חייל צרפתי. את המעיל הצבעוני של החייל הלבישו לפיפס ושמו לו גם כובע אדום על הראש. הוא נראה משעשע מאוד והילדים פרצו בצחוק רם כשהוא התרוצץ בחדר לבוש כך. אחר כך שמו את האפרוח המחופש, כמו למיטה, לנעל בית של אבא, הניחו אותו על אדן החלון והלכו גם הם לישון.
אך למחרת לא מצאו כבר את מר חכמוני בתוך הנעל. כמו כל התרנגולים, גם פיפס קם מוקדם בבוקר, קפץ מהחלון על בול עץ שעמד שם, ומאחר שהיה חכמוני מצא לו גבעול קש חזק כנשק, המשיך בדרכו. המשק שבו הוא בא לעולם היה על גבעה קטנה ופיפס יכול היה לראות עולם רחב וגדול לפניו.
"כל זה אני חייב להכיר" הוא קרא, "קיקיריקי!" רצה עוד להוסיף אך זה לא הצליח לו במיוחד. ואז ירד מהר כמה שרק יכול היה ורץ אל העולם הרחב.
הדרך נראתה לו ארוכה ומהר מאוד הרגליים הקטנות שלו התעייפו. הוא חשב שהתרחק כבר בהרבה מהגדר עליה ישב, אך למעשה עבר רק מרחק קטן מהבית ונמצא על שביל קטן שבאחו. מימין ומשמאל צמחו עשבים גבוהים ופיפס לא יכול היה לראות

הרבה. בסוף הוא הגיע לסיר ישן, התלוי על גדר הגינה וטיפס עליו. ואז ראה משהו נפלא. שם באחו התאמנו חיילים עם רובים בידיהם. הם עשו "ימינה פנה!" "שמאלה פנה!" "קדימה צעד!". כל זה מאוד מצא חן בעיני מר חכמוני. הוא התבונן זמן רב באימונים, ואז ירד מהסיר, שם את גבעול הקש שלו על כתף כמו רובה, ובצעדים נמרצים צעד קדימה.

הדרך הובילה ליד בריכת מים קטנה. שם, על החוף, ישבה להקה גדולה של צפרדעים. אך כשאלה ראו את הגיבור האמיץ התחילו לקפוץ זו מעל ראשה של זו לתוך המים, כי צפרדעים הם יצורים פחדנים.

הדבר הוסיף הרבה אומץ לפיפס שלנו. הוא אחז את רובהו בחזקה וצעד הלאה.

במשך הזמן הוא נעשה רעב, כי הרי עוד לא אכל באותו היום. אלא שהזרעונים על גבעולי העשבים היו גבוהים מדי כדי שיוכל להגיע אליהם, והיתוש, שאותו ניסה לתפוס, היה חכם מדי וברח לפניו. זה הרגיז את פיפס מאוד. אך פתאום תקפה אותו אימה. לא רחוק לפניו הופיע יצור ענקי שהביט עליו בתדהמה. היו לו עיניים גדולות, אוזניים ארוכות ושפם ארוך וקשיח. למעשה היה זה רק ארנבון צעיר, אך כמובן גדול בהרבה ממר חכמוני שלנו.

שניהם הביטו זה על זה ומיד הסתובבו ורצו כמו מטורפים, הארנבון לצד אחד, האפרוח לצד שני. הארנבון היה תוך רגע מעבר לגבעה, אך האפרוח רץ במעגל והגיע לשיח גדול. הוא לא העז להתקרב כי פחד ששם יכולים להימצא עוד מפלצות כאלה כמו הארנב. מרוב אימה התיישב על האזוב והתחיל ליילל בקול שובר הלב.

השמש חממה אותו מאוד והוא נעשה צמא. הוא נשכב במקום וחשב שהגיע כבר סופו. הוא אמר עוד פעם בשקט "פיפס, פיפס" ועצם את עיניו. אך פתאום שמע לידו עוד צליל, הדומה ל"פיפס" שלו, אך חלש יותר "ציפ, ציפ".
האפרוח פתח שוב את עיניו. לידו ישבה ציפור קטנה, קטנה הרבה יותר ממנו. לציפור היה מעיל עלוב, בפנים מקור קטן וחד, אבל על הראש כיפה זהובה שזרחה בשמש כמו כתר מלכות.
"ציפ, ציפ" אמרה הציפור בקול שקט "אני זהבן, ומי אתה?"
מר חוכמני, פיפס שלנו, הביט למעלה ופתח את מקורו, אך לא יכול היה להוציא הגה, כה אומלל, רעב וצמא היה. אך הזהבן הבין מיד מה הבעיה. "חכה רגע" אמר ועף לתוך היער. ומהר כמו שעף כך גם חזר, פתח את מקורו של האפרוח והכניס לו פנימה גרגיר עסיסי רך.
"וכן גם קצת בשר" קרא ובמכה אחד תפס יתוש שעבר בסביבה ותקע אותו למקורו הפעור של האפרוח. אחרי כן הוא הביא לו עוד קצת מזון ושמח מאוד כשראה איך פיפס מתאוששש ומתחזק, עד שיכול כבר היה לקום ולעמוד על רגליו.
עכשיו הרגישו בהם גם ציפורים אחרות. הן באו מכל הכוונים, הסנונית, החוחית, הנקר, השחרור והבולבול, וכולם רצו לדעת מה קורה. כולם התפלאו מהציפור המוזרה בעלת הראש הגדול ורגליים העבות. ציפורי היער היו הרבה יותר צבעוניות, אחדות מהן בעלות נוצות אדומות, לבנות ושחורות.
"מי אתה?" שאלה החוחית, אך לא קיבלה כל תשובה.
ואז אמרה הסנונית "אני יודעת. זה אפרוח, הוא מהבית

האחרון שבכפר, איפה שגרים הנזל וגרטל, והתרנגולת השחורה ולבנה, שאתמול צעקה כל כך חזק, כי האפרוח שלה ברח ממנה. היא לא יכלה לישון כל הלילה ורק קראה לו שוב ושוב. עפתי מעל החצר הזו וראיתי איך היא מובילה את האפרוחים האחרים שלה, שרק עכשיו בקעו מהביצים. היו שם הרבה אפרוחים קטנים ויפים מאוד, אבל התרנגולת הייתה עצובה מאוד. היא חשבה כל הזמן עליך, הילד הרע!"

האפרוח התבייש מאוד ופתח כבר את מקורו כדי לענות אך אז הנקר התרגז מאוד.

"אתה, מרדן שכמותך" אמר "כאלה צרות אתה גורם לאמא שלך? לך מיד הביתה - זיפ, זיפ - ובקש סליחה, אחרת אתחיל לנקר בכך במקורי -זיפ, זיפ."

גם הציפורים האחרות החמירו את פניהן ופיפס נבהל מאוד, הסתובב ורץ משם מהר, כמה שרק יכול היה.

מרוב פחד תעה וירד מהדרך לשדה. כאן הכל נראה אחרת. הוא עצר לרגע אך מאחר שלא ראה שמישהו רודף אחריו נעשה רגוע יותר והתחיל לחפש שוב דבר מה לאכול.

הוא ראה כמה נמלים שחורות, תפס אותן ואכל והמשיך לרדוף אחרי אחרות, אך תוך כדי כך עלה על קן שלהן. פתאום הקיפו אותו המוני נמלים, שטיפסו לו על רגליים וכנפיים. הוא התחיל לרקוד ולנער אותן מעצמו, צפצף ודקר במקורו על ימין ועל שמאל כדי להשתחרר מהיצורים השחורים.

פתאום שמע צחוק וכשהביט סביב ראה המון עכברים וחרגולים, יצורים שאותן עוד לא ראה מעולם, בעלי ארבע או שש רגליים וזנבות ארוכים. שוב נבהל מר חכמוני שלנו והתחיל לברוח.

פתאום עמד בשטח פתוח, רועד בכל גופו. כל אבריו כאבו והרגיש את עצמו מסכן ואומלל.
"אך!" קרא בקול "אילו רק נשארתי אצל אמא הטובה שלי!" אבל כשהרים את ראשו ראה כי הוא עומד לפני גדר גבוהה.
ומה ראה עוד? סיר ישן תלוי על הגדר, אותו הסיר שעליו עלה בבוקר כדי להביט על העולם הרחב. הוא מצא אז חור בתוך הגדר, שדרכו הוא יצא בבוקר לחופש. בצעדים מהירים הוא רץ קדימה ותווך דקות מצא את עצמו בחצר של המשק. שם הכל נראה בדיוק כמו קודם. גם הנזל וגרטל ישבו על הספסל שלהם. אבל הם האכילו קהל רב של אפרוחים צהובים, עשרים ואחד אפרוחים, אחים ואחיות של פיפס, מר חכמוני הקטן. גם אמא תרנגולת עמדה לידם. המורד הקטן רץ ישר אליה וקרא "אמא, אני כאן, חזרתי ולעולם, אבל באמת לעולם, לא אברח יותר."
אמא התרנגולת הופתעה מאוד מהופעתו של בנה, הלבוש בצורה המוזרה. היא נזפה בו הרבה זמן. גם הנזל הופתע כי לא הכיר את החכמוני הקטן בלבושו המוזר. אבל גרטל עזרה לו להוריד את המעיל והכובע. "עכשיו" הם אמרו לו "מר חכמוני, תוכל להצטרף ללהקה." וכך היה, אבל השם פיפס החכמוני נשאר לו כבר לכל החיים.